DANIELLE STEEL

Hotel Vendôme

band 1

DEVENTER
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

1

De lobby van het Hotel Vendôme in East 69th Street in New York was een toonbeeld van goede smaak en verfijning. De zwart met wit geblokte marmeren vloer glom, buiten werd een rode loper uitgerold zodra er een paar druppels regen vielen, de muren waren prachtig gedecoreerd, en de kolossale kristallen kroonluchter deed denken aan de mooiste Europese paleizen. Dit hotel was veel kleiner dan zijn illustere voorbeeld, maar doorgewinterde reizigers zagen direct de overeenkomsten met het Ritz in Parijs, waar de eigenaar van Hotel Vendôme twee jaar lang als assistent-manager had gewerkt in de periode dat hij ervaring had opgedaan in de beste hotels van Europa.

Hugues Martin was veertig jaar oud, had gestudeerd aan de befaamde en degelijke École Hôtelière de Lausanne in Zwitserland, en het hotel in Manhattans Upper East Side was zijn droom. Nog steeds vond hij het haast onvoorstelbaar dat hij zoveel geluk had gehad, dat zijn droom vijf jaar daarvoor werkelijkheid was geworden. Zijn vader, een Zwitserse

bankier, en zijn al even conservatieve moeder waren in alle staten geweest toen hij had aangekondigd dat hij naar de hotelschool wilde. Hij kwam uit een familie van bankiers, en zij vonden het iets ordinairs hebben om een hotel te runnen, zelfs om er een te bezitten. Ze haalden er hun neus voor op, en hadden hun uiterste best gedaan om hem zijn voornemen uit het hoofd te praten, allemaal tevergeefs. Na vier jaar op de school in Lausanne en diverse stages had hij goede banen gehad bij Hotel du Cap in Cap d'Antibes, het Ritz in Parijs, het Claridge's in Londen, en zelfs korte tijd bij het befaamde Peninsula Hotel in Hongkong. Als hij ooit een eigen hotel zou bezitten, bedacht hij in die jaren, moest dat in de States zijn.

Hugues werkte in het Plaza in New York toen het hotel dichtging voor een ingrijpende verbouwing, en hij ging ervan uit dat hij nog lichtjaren verwijderd was van zijn droom. Toen gebeurde het. Hotel Mulberry werd in de verkoop gedaan, een klein, sleets hotel dat jarenlang was verwaarloosd en nooit als chic bekend had gestaan, ondanks de perfecte ligging. Hugues hoorde het, waarop hij al zijn spaargeld bij elkaar schraapte, zowel in New

York als in Zwitserland alle leningen afsloot die hij maar kon krijgen, en de bescheiden erfenis van zijn ouders, die hij zorgvuldig had belegd, vrijmaakte. Alles bij elkaar maakte dit de koop van het hotel mogelijk. Hij redde het nét, met een hypotheek op het gebouw. Zo kon Hugues het Mulberry kopen en de noodzakelijke verbouwing laten uitvoeren. Daar had hij al met al twee jaar voor nodig, en toen was het Hotel Vendôme geboren, tot grote verbazing van de New Yorkers, want de meesten hadden niet eens geweten dat er op die plek een hotel was.

In de jaren twintig was het gebouw een klein particulier ziekenhuis geweest. In de jaren veertig was het omgebouwd tot hotel, met een foeilelijke inrichting. Nu was elke vierkante centimeter van het Vendôme echter even schitterend, en de service was uit de kunst. Hugues had chef-koks van over de hele wereld naar zijn hotel gehaald, en het restaurant was inmiddels zeer populair. Zijn *patron-cuisinier* was een van de beste in de business, en iedereen was het erover eens dat zelfs het eten van roomservice verrukkelijk was. Al in het eerste jaar was het hotel van de ene dag op de andere een doorslaand succes gewor-

den, en nu was het al maanden van tevoren volgeboekt en kwamen er gasten van over de hele wereld. De presidentiële suite was een van de mooiste van de stad. Hotel Vendôme was een juweel, met smaakvol ingerichte suites, zonnige kamers met een open haard, lambriseringen en hoge plafonds. Hugues had gekozen voor designservies, kristallen glazen en lakens van de beste kwaliteit en zoveel antiek als hij zich kon veroorloven, zoals de kroonluchter in de lobby, die hij in Genève bij een veiling van Christie's op de kop had getikt. Dit volkomen gave prachtstuk was afkomstig uit een Frans chateau in de buurt van Bordeaux.

Hugues runde zijn hotel met honderdtwintig kamers met Zwitserse precisie en een ijzeren hand, maar hij was altijd gul met zijn glimlach. Zijn personeel was discreet en ervaren, en had voor elke gast een geheugen als een ijzeren pot. De wensen van bijzondere gasten werden nauwgezet bijgehouden. Al drie jaar lang was het Vendôme het populairste boutiquehotel van New York. Zodra je de lobby binnenkwam, wist je dat dit niet zomaar een hotel was. Een jonge piccolo stond bij de draaideur, in een uniform dat was geïnspireerd op dat van de chasseurs van het Ritz:

een marineblauwe broek en een kort jasje met een goudkleurig biesje langs de kraag. Schuin op zijn hoofd droeg hij een klein rond petje met een bandje onder de kin. Een legertje bedienend personeel zorgde ervoor dat het de gasten aan niets ontbrak. Kleine en grote wensen werden snel en efficiënt ingewilligd. Hugues wist dat een onberispelijke bediening van doorslaggevend belang was.

De assistent-manager droeg een zwart jacquet en een gestreepte broek, eveneens afgekeken van het Ritz. Zelf stond Hugues dag en nacht klaar, altijd gekleed in een donkerblauw pak met een wit overhemd en een das van Hermès. Hij had een uitzonderlijk goed geheugen voor iedereen die ooit in zijn hotel had gelogeerd, en belangrijke gasten begroette hij het liefst persoonlijk. Hij was de ideale hoteleigenaar, met een geoefend oog voor elk detail, en hij stelde hoge eisen aan al zijn afdelingshoofden. De gasten kwamen niet alleen voor de luxe, maar ook voor de service.

Een topbloemist verzorgde de schitterende boeketten in de lobby, en de spa was beroemd. Aan vrijwel alle wensen werd voldaan, zolang ze legaal en niet al te bizar waren. Hoewel Hugues' ouders hun bedenkingen

hadden gehad, was hij er vrij zeker van dat ze trots op hem zouden zijn geweest. Hij had hun geld goed besteed, en het hotel had de eerste drie jaar zo goed gedraaid dat hij zijn schulden vrijwel geheel had afgelost. Dat was niet verwonderlijk, aangezien Hugues altijd keihard had gewerkt. Persoonlijk had hij een hoge prijs betaald voor zijn succes: het hotel had hem zijn huwelijk gekost. Er was zowel door het personeel als door de gasten eindeloos over geroddeld.

Negen jaar eerder, toen Hugues in het Claridge's in Londen werkte, had hij Miriam Vale leren kennen, een wereldberoemd en beeldschoon topmodel. Iedereen die haar zag was onder de indruk van haar oogverblindende schoonheid, en hij had daarop geen uitzondering gevormd. Hij was uiterst correct en professioneel gebleven, zoals tegenover elke gast. Zij was een meisje van drieëntwintig en had duidelijk gemaakt dat ze hem wilde, en hij was halsoverkop verliefd op haar geworden. Ze was een Amerikaanse, en uiteindelijk was hij haar achternagegaan naar New York, waar hij een minder belangrijke functie bij het Plaza had aanvaard om met haar samen te kunnen zijn en hun romance voort te zetten. Tot

zijn eigen verbazing was zij net zo verliefd op hem als hij op haar, en binnen een halfjaar waren ze met elkaar getrouwd. De eerste jaren dat hij met haar samen was, waren de gelukkigste van zijn leven geweest. Anderhalf jaar later was hun dochter Heloise geboren, en Hugues was smoorverliefd op zijn vrouw en dochtertje. In die tijd zei hij altijd dat hij zich geen mooier leven kon wensen. Hij was een toegewijde en liefhebbende vader en een trouwe echtgenoot, ondanks de verleidingen waar hij mee te maken kreeg. Na de geboorte van Heloise zette Miriam haar carrière als model voort, en iedereen in het Plaza was weg van zijn kleine meisje. Hem plaagden ze met haar naam, vanwege de film *Eloise at the Plaza*, maar hij verzekerde hun dat ze was genoemd naar zijn overgrootmoeder. Heloise was twee toen hij het Mulberry kocht. Toen had hij echt alles wat hij wilde, een vrouw en een kind van wie hij zielsveel hield, en zijn eigen hotel. Miriam was veel minder enthousiast geweest over het project en had bitter geklaagd dat het hotel hem geheel in beslag zou nemen, maar hij had er nu eenmaal altijd van gedroomd om zijn eigen hotel te hebben.

Zijn ouders waren nog minder blij met Mi-

riam dan ze met zijn keuze voor de hotelbusiness waren geweest. Ze betwijfelden ten zeerste of een spectaculair mooi en wereldberoemd fotomodel van drieëntwintig een goede vrouw voor hem zou zijn. Maar Hugues hield van haar en had zelf helemaal geen twijfels.

Zoals verwacht duurde het twee jaar om het hotel te verbouwen. Het budget werd niet noemenswaardig overschreden, en het eindresultaat overtrof zijn eigen verwachtingen.

Hugues en Miriam waren zes jaar getrouwd, en Heloise was vier, toen het Hotel Vendôme werd geopend. Miriam had geposeerd voor een aantal van hun advertenties. Dat de eigenaar met Miriam Vale was getrouwd gaf het hotel extra cachet, en met name de mannelijke gasten hoopten dat ze in de lobby of in de bar een glimp van haar zouden opvangen. Veel vaker dan de moeder zagen ze echter de kleine Heloise, die aan de hand van een van de kamermeisjes achter haar vader aan dribbelde. Haar vader was duidelijk apetrots op zijn dochtertje. Iedereen was verrukt van haar, en ze werd een soort mascotte voor het hotel.

Greg Bones, de beroemde popster die regelmatig in het nieuws was vanwege zijn wan-

gedrag, was een van de eerste gasten in een penthouse-suite en werd verliefd op het hotel. In het begin maakte Hugues zich zorgen, want Bones stond erom bekend dat hij het meubilair in hotelkamers kort en klein sloeg als hem iets niet zinde, maar in het Vendôme gedroeg hij zich verbazingwekkend netjes, uiteraard tot grote opluchting van Hugues. En het personeel was het gewend om met de grillen en wensen van beroemdheden om te gaan.

De tweede dag dat Greg in het hotel logeerde, ontmoette hij Miriam in de bar, omringd door assistenten, stylisten en een beroemde fotograaf. Ze hadden die middag een shoot voor *Vogue* gedaan, en toen ze Greg herkenden, nodigden ze hem uit om bij hen te komen zitten. Daarna ging het snel. Miriam bleef bijna de hele nacht bij Greg in zijn suite, terwijl Hugues dacht dat ze niet in het hotel was. Laat op de avond bestelde Greg champagne en kaviaar, en toen de obers van roomservice eenmaal wisten waar Miriam was, duurde het niet lang voordat het voltallige personeel het wist. Het nieuws ging als een lopend vuurtje door het hotel. Aan het eind van de week hoorde Hugues het ook. Hij wist zich geen raad. Moest hij kwaad op haar wor-